Про вперту жінку

Про вперту жінку Один господар мав дуже вперту жінку. Якби то вперта, .а розумна, то міг би ще якось жити, а ця була трохи дурнувата. Що би він не сказав, то все не так, і зробить есе навпаки. Коли він хоче її словами нарозумити, то чує:

— Тав буде, як я знаю, а не так, як ти... Бачить чоловік, що з такою лише вік мармо стратить, і думає, як її позбутися. Одного разу каже:

— Завтра я піду до міста на ярмарок, а ти залишайся вдома на господарстві. Най тебе бог боронить йти зі мною до міста». Не встиг він всього сказати, а жінка вже. Як машинка:

— Ой, не буде так, як ти хочеш! Коли ти йдеш, то і я піду.

— А господарство як? Залишиться на пропало?

— Не бійся, чоловіче. Як господарство не з'їв пес без тебе, то не з'їсть і без мене. А я таки піду з тобою, бо ти мій чоловік, а я твоя жінка.

На другий день збирається до міста чоловік не сам — збирається і жінка.

Просить він:

— Лишайся вдома, жінко, бо ти ґаздиня.

— І ти лишайся, бо ти ґазда. Бачить чоловік, що марна справа з нею говорити,— йде. Жінка за ним. Йдуть обоє. Йшли полем, а під лісом треба було переходити широку і глибоку річку. Дійшли вони до річки, а там зустрічаються сільські люди. Питають його:

— Максиме, а кого ви вдома лишили, що разом з жінкою йдете на ярмарок?

— Та нікого.

Перейшли люди на той бік, а він каже:

— Почекай, жінко, я піду наперед, а ти переходи за мною.

— А то не одно? Ти завжди хочеш бути першим! Ні, на цей раз я піду наперед.

— Як йдеш, то будь розумна. Тримайся за поруччя й не смій скакати у воду.

— Таки скочу. І що мені зробиш? — Та спам'ятайся, жінко! Ти не вмієш плавати.

Але жінка не слухала. Вибігла на середину кладки, перекинула ногу через поруччя й лише п'ятками блиснула.

Люди на березі аж у долоні сплеснули.

— Ого, чоловіче, ти вже повдовів!

Але чоловік не говорив ні слова.

І з кожним таке буває, хто розуму не має.